

Het goede leven van

Hondje

(de enige echte)

yvonne jagtenberg

RUBINSTEIN

HOOFDSTUK 16

Wind

Hondje wandelt over de dijk.
Lekker uitwaaien aan de rand van de
stad bij de rivier.

Schone lucht, frisse wind.
Geen vuiltje aan de lucht.
Veel schoner dan die stinkstad met al
zijn auto's en hun uitlaten.
Hondje trippelt langs de berm en

snuffelt om zich heen.

Hij zoekt net zolang tot hij de juiste
plek gevonden heeft.

Een fijne plek om te zitten op zijn gat.
Zo kan hij kijken naar de windmolens
die draaien en de schepen die voorbij
varen.

Naast hem klinkt een blaf.

Het is Harry, de hond van de slager.
Maar Hondje reageert niet.
Hij heeft geen zin om lucht te ver-
spillen vandaag.
Blaffen kost hem te veel energie.
Hij is lui. Héél lui.
Hij zit op zijn gat en tuurt, met zijn
neus in de wind.
Zijn kop houdt hij stil.
Zijn oortjes wapperen, zachtjes, als
twee bruine babysokjes aan de lijn.
Af en toe knijpt hij zijn oogjes dicht.
Beetje loeren. Beetje dutten.

Hondje geniet.
De windmolens draaien.
De schepen gaan voorbij.
Prrrrt, prrrrt, klinkt het.
Het geluid komt uit Hondje.
Snif, snif. Hondje ruikt.
Het is een klein windje.
Het stinkt, maar niet zo erg als de stad
met zijn auto's.
Hondje zwaait met zijn staart, als een
windmolen in de lucht.
Weg windje.
Lui of niet lui, zo doet Hondje dat.